

bedømmes efter de almindelige Regler om Skadeserstatning. Altsaa bliver han kun pligtig at erstatte Tredjemand det Tab, denne lider ved at stole paa, at den for Fuldmagtsgiveren uforbindende Retshandel er forbindende for ham (den negative Kontraktsinteresse), og dette endda kun, saafremt Fuldmægtigen ved sin Optræden var i Brøde. Med Hensyn til Beviset kræves det efter denne Anskuelse, for at Fuldmægtigen kan idømmes Ansvar, i Almindelighed, at Tredjemand oplyser, at Fuldmagten ikke eksisterede.

I nyere fremmed Ret ere begge de omtalte Opfattelser repræsenterede. Efter den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 39 er Hovedreglen, at vedkommende kun skal erstatte Tredjemand den negative Kontraktsinteresse. Efter fransk, engelsk og tysk Ret garanterer Fuldmægtigen derimod i Almindelighed for, at han har fornøden Fuldmagt, se saaledes *code civil* Art. 1997 og den tyske borgerlige Lovbog § 179, der ogsaa, ligesom den tilsvarende Bestemmelse i det ungarske Udkast § 1024, udtrykkelig udtaler, at den, der er optraadt som Fuldmægtig, maa godtgøre sin Fuldmagts Eksistens.

I dansk, norsk og svensk Retspraksis indlægges i Almindelighed den ovennævnte Garanti i Optræden som en andens Fuldmægtig; saaledes at vedkommende, naar han ikke oplyser at have gyldig Fuldmagt, maa tilsvare Tredjemand Opfyldelsesinteressen. Dette synes ogsaa at være det rette. Vedkommende har ved sin Optræden hos Tredjemand vakt Tillid til, at han har behørig Fuldmagt, og han bør derfor ogsaa indestaa for, at dette virkelig er Tilfældet. Tredjemands vilde ikke fyldestgøres ved kun at faa et Krav paa Erstatning for Skade, som han har lidt ved at stole paa Retshandelen. I Overensstemmelse hermed er det udtalt som Hovedregel i Udkastets § 26, 1ste Stykke, at den, der optræder som Fuldmægtig for en anden, indestaar for, at han har fornøden Fuldmagt. Oplyser han ikke, at han havde saadan, eller at hans Retshandel er godkendt af den opgivne Fuldmagtsgiver eller

af andre Grunde er bindende for denne, skal han erstatte den Skade, Tredjemand lider ved, at Retshandelen ikke kan gøres gældende mod den opgivne Fuldmagtsgiver.

Optræden som Fuldmægtig behandles altsaa som en Garantierklæring, eller med andre Ord som Indestaaen for, at fornøden Fuldmagt haves. En saadan Garanti kan den umyndige ikke paatage sig. Heraf følger dog ikke, at den umyndige, der uberegtiget er optraadt som Fuldmægtig, ikke ved denne sin Handlemaade kan paadrage sig Ansvar overfor Tredjemand; men der kan kun blive Tale om det af den almindelige Erstatningsregel følgende Ansvar, om hvilket Udkastet ligesaa lidt her som andetsteds udtaler sig.

Naar den opgivne Fuldmagtsgiver har godkendt den foretagne Retshandel, maa den som Fuldmægtig optrædende Person, som ogsaa udtalt i Udkastet, være fritaget for Ansvar. Men ogsaa naar Retshandelen af andre Grunde er bindende for den opgivne Fuldmagtsgiver, maa, som udtalt i § 26, Ansvaret være udelukket. Der sigtes herved f. Eks. til Tilfælde, hvor den angivne Fuldmagtsgiver er bundet som Følge af undladt Reklamation, se saaledes Udkastet til Lov om Kommission m. m. §§ 78 og 89.

Hvad Ansvarets Omfang angaar, vil den foregivne Fuldmægtig i Almindelighed have at tilsvare Tredjemand Opfyldelsesinteressen, d. v. s. yde ham en saadan Erstatning; at han bliver sat i samme Stand, som om den indgaaede Retshandel var opfyldt; men dette kan dog ikke gælde i alle Tilfælde. Tredjemands berettigede Krav gaar ikke videre, end at han bliver stillet lige saa godt, som om den foregivne Fuldmagt og altsaa ogsaa den indgaaede Retshandel havde været gyldig. Han kan altsaa, som det udtales i § 26, kun fordre den Skade erstattet, som han lider ved, at Retshandelen ikke kan gøres gældende mod den opgivne Fuldmagtsgiver. Hvis f. Eks. den opgivne Fuldmagtsgiver ikke vilde have været i Stand til at opfylde Retshandelen, fordi han er kommen under Konkurs, skal Tredjemand ikke kunne kræve mere end det,